

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci žalobce **Bobr Castor o.s.**, IČ 27058077, se sídlem Tachov 1, Karoliny Světlé 1509, zastoupeného Mgr. Robertem Kaše, advokátem se sídlem Plzeň, Pražská 43, proti žalovaným 1) **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, 2) **Městskému úřadu Tachov**, se sídlem Tachov, Rokycanova 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení Města Tachov, se sídlem Tachov, Hornická 1695, o žalobě proti rozhodnutím prvního žalovaného ze dne 1.8.2011, č.j. RR/2907/11, a druhého žalovaného ze dne 13.10.2008, č.j. 1627/2008-OÚPRR Ú63,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí prvního žalovaného ze dne 1.8.2011, č.j. RR/2907/11, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení prvnímu žalovanému.
- II. Žaloba se v části, ve které se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí druhého žalovaného ze dne 13.10.2008, č.j. 1627/2008-OÚPRR Ú63, o d m í t á.
- III. První žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.640 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Roberta Kaše, advokáta.
- IV. Žalobce vůči druhému žalovanému, první žalovaný ani druhý žalovaný nemají právo na náhradu nákladů řízení.

V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**ODŮVODNĚNÍ**

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1.8.2011, č.j. RR/2907/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Tachov (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 8.4.2011, č.j. 482/2009-OVÚP-35 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce „o obnovu řízení ve věci územního rozhodnutí stavby: „*Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulici*“ na pozemcích č. 3371, 3354/1, 3354/2, 3361 v katastrálním území Tachov, pro stavebníka Město Tachov, Rokycanova 1, Tachov“.

Žalobce se žalobou dále domáhal zrušení rozhodnutí Městského úřadu Tachov ze dne 13.10.2008, č.j. 1627/2008-OÚPRR Ú63 (dále jen „územní rozhodnutí“), kterým bylo vydáno „rozhodnutí o umístění stavby „*Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulici*“ na pozemcích č. 3371, 3354/1, 3354/2, 3361/1 v kat. území Tachov“, stanoveny podmínky pro umístění a projektovou přípravu stavby.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že žalobci jako občanskému sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, svědčilo v souladu s ustanovením § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, postavení účastníka řízení o územním rozhodnutí. Žalobce v řízení o územním rozhodnutí svá práva nemohl řádně uplatnit, neboť mu byla nezákonným postupem stavebního úřadu odňata nejen možnost účastnit se územního řízení před prvoinstančním orgánem, ale byla mu znemožněna i řádná obrana v odvolacím řízení, když se zejména nemohl seznámit s podklady prvoinstančního rozhodnutí a tomu přizpůsobit svoji argumentaci. Žalovaný nesprávně právně posoudil odvolací bod, jímž žalobce namítal, že oznámení o zahájení územního řízení na předmětnou stavbu ze dne 30.3.2009, č.j. 482/2009- OÚPRR-5, mělo být žalobci doručeno individuálně a písemně, aby v tomto řízení, při němž došlo k dotčení zájmu na ochraně přírody a krajiny, mohlo uplatnit svá procesní práva. Nedbalostí správního úřadu, resp. neoznámením záměru zákonem předvídaným způsobem, se žalobce stal tzv. opomenutým účastníkem. Od samého počátku územního řízení bylo povinností správních orgánů poskytnout náležitou ochranu právům žalobce - opomenutého účastníka. Žalobce se ve všech předchozích podáních odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu, týkající se otázky doručování informací o zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny (podle ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny), provedenou rozsudkem Krajského soudu Hradec Králové ze dne 20.4.2006, č.j. 30 Ca 5/2006-21, potvrzeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007, č.j. 1 As 35/2006/100. Žalobce rovněž uváděl i časovou souvislost mezi tímto výkladem citovaného zákonného ustanovení a vydáním napadeného rozhodnutí. Žádný ze správních orgánů však tuto argumentaci nepřijal a namísto naplnění zásady legitimního očekávání si otázku doručování oznámení o zahájení řízení občanskému sdružení „vyložil“ po svém, resp. se oba správní orgány odmítly závazným výkladem ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody

a krajiny, provedeným citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu řídit. Přezkoumávaný případ je přitom skutkově shodný s případem řešeným ve zmíněných rozsudcích. V obou případech se jedná o proces informování občanského sdružení o zahájených řízeních, při nichž mohl být dotčen zájem na ochraně přírody a krajiny. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, má správní orgán rozhodovat tak, aby rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nebylo rozdílné a případné odchylky byly řádně odůvodněny. Předvídatelnost rozhodnutí skutkově shodných nebo obdobných případů předpokládá vyhodnocení vlastního rozhodování správního orgánu ve vazbě rozhodnutí vyšších instancí o opravných prostředcích a rovněž reflexi na judikaturu soudů včetně Ústavního soudu ČR. Této zásady žalovaný nedostál. V počínání žalovaného spatřuje žalobce porušení § 4 odst. 2 správního řádu vedoucí ke znemožnění včasného uplatnění práv žalobce jako účastníka řízení. Žalobce dále namítl, že uvádí-li žalovaný v závěru žalovaného rozhodnutí, že žalobce napadá „pouze“ zákonnost vydaného rozhodnutí, nikoliv jeho věcnou správnost, dopouští se tím porušení ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, který odvolacímu orgánu ukládá přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy; správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Odvolací orgán se takto vyjádřil, aniž by svoji úvahu dále rozvedl. Z hlediska právní teorie soulad úkonů správních orgánů s veřejným zájmem je součástí základních zásad správního řízení (konkrétně § 2 odst. 4, resp. § 50 odst. 3 věta první správního řádu). Přezkum souladu správního rozhodnutí s veřejným zájmem je součástí přezkumu zákonnosti (právnosti) rozhodnutí a v důsledku toho nemá druhá věta ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu praktický význam. V případě odkazu na veřejný zájem nejde o jakýsi abstraktní veřejný zájem, ale o vždy o konkrétní veřejné zájmy, které vyplývají z příslušné právní úpravy. Veřejné zájmy jako takové pak nepřísluší formulovat orgánům veřejné správy, ale přísluší jim toliko v konkrétních případech na základě obecné právní úpravy nalézat, tzn. posuzovat zda v tom kterém případě zákonem onen vymezený veřejný zájem, je či není naplněn (viz. Hoetzel J.: Zájmy veřejné, in Slovník veřejného práva československého, Brno 1948, str.578.) Zamítl-li tedy žalovaný odvolání proti napadenému rozhodnutí stavebního úřadu bez dalšího s tím, že žalobce napadl nezákonnost vydaného rozhodnutí, nikoliv jeho věcnou správnost, je nutno takovéto rozhodnutí považovat za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci žalobce a proč odvolací námitky považuje za neopodstatněné. Pouhé konstatování, že napadené rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno v souladu s právními předpisy, že stavební úřad své rozhodnutí řádně odůvodnil, že jednotlivé důvody, které žalobce uplatnil v žádosti o obnovu řízení ze dne 9.11.2009, nelze považovat za důvody pro obnovu řízení, aniž by jednotlivé důvody zvážil a odůvodnil rozhodnutí o nich, nemůže obstát, takový postup odvolacího orgánu nemá oporu v zákoně. Žalovaný nesprávně vyložil právní předpis, resp. ze skutkových zjištění vyvodil nesprávné právní závěry. Žalovaný nesprávně posoudil námitky vznášené žalobcem po celou dobu vedení řízení o žádosti o obnovu řízení. Žalobce po celou dobu uváděl námitky, týkající se nejen nesprávného postupu obou správních orgánů, ale i rozpor napadaných rozhodnutí se zákonem. Jako příklad nezákonnosti, napadané žalobcem, je možno uvést absenci doručení žalobci oznámení o zahájení územního řízení zákonem předvídaným způsobem. Jako příklad věcné nesprávnosti pak lze uvést žalobcem namítanou absenci závazného stanoviska dotčeného orgánu - oddělení ochrany přírody a krajiny, lesa, zemědělského půdního fondu, myslivosti a rybářství Odboru životního prostředí Městského úřadu Tachov. Další neřešenou

věcnou nesprávností napadeného územního rozhodnutí je pak podmínka č. 2 územního rozhodnutí, o níž nebylo ani jedním ze správních orgánů řádně rozhodnuto. Žalobce je tedy přesvědčen o tom, že v průběhu řízení o jeho žádosti o obnovu řízení ze dne 9.11.2009 jím byla napadána jak nezákonnost, tak i věcná správnost územního rozhodnutí. K zamítnutí odvolání tak došlo v rozporu se zákonem. Žalobce dále konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, ani informace o tom, jak se odvolací orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu). Žalovaný se vůbec nevypořádal s odvolacími námitkami, obsaženými v podáních žalobce ze dne 25.11.2009, 19.4.2010 a 1.10.2010. Jedná se především o námitku na nedoručení oznámení o zahájení územního řízení. Absence rozhodnutí o námitkách zakládá nezákonnost spočívající v nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Dále pak se jedná o námitku vůči podmínce č. 2 napadeného územního rozhodnutí, podle něhož měla být pro umístění a další projektovou přípravu přiměřeně splněna vyjádření stanoviska dotčených orgánů a organizací, kteří se vyjadřovali k povolované stavbě. Zákonodárce neměl při přijímání § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zcela jistě na mysli, že by se podmínky zabezpečující ochranu veřejných zájmů, zhmotněné ve stanoviscích dotčených orgánů, měly plnit přiměřeně. Zákonodárce měl naopak zcela jistě na mysli jednoznačné a konkrétní vymezení ochrany veřejných zájmů obsažených v závazných stanoviscích (viz. § 149 odst. 1 správního řádu), závazných pro výrok rozhodnutí správního orgánu. Po celou dobu řízení o povolení obnovy řízení ve věci napadeného územního rozhodnutí se žádný ze správních orgánů touto námitkou nezabýval. Absence rozhodnutí o těchto námitkách rovněž zakládá nezákonnost spočívající v nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Další neřešenou odvolací námitkou je námitka absence závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny. Stavební úřad sice měl v okamžiku vydání napadeného územního rozhodnutí k dispozici stanovisko oddělení vodoprávního, ochrany ovzduší a nakládání s odpady Odboru životního prostředí Městského úřadu Tachov. Jelikož se ale jednalo o zásah do významného krajinného prvku řeky Mže, musel se k záměru vyjádřit i přímo dotčený orgán, kterým od počátku bylo oddělení ochrany přírody a krajiny, lesa, zemědělského půdního fondu, myslivosti a rybářství, tvořícího organizační součást téhož Odboru životního prostředí Městského úřadu Tachov. Absencí závazného stanoviska jmenovaného dotčeného orgánu tak došlo k porušení ustanovení § 149 správního řádu, kdy záměr nebyl posouzen z hlediska souladu záměru s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny. I v tomto případě absence rozhodnutí o námitkách zakládá nezákonnost spočívající v nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. V neposlední řadě žalobce již v návrhu na obnovu řízení ze dne 9.11.2009 marně poukazoval na skutečnost, že realizací záměru dojde k zásahu do významného krajinného prvku údolní nivy řeky Mže, resp. k vybudování další pevné překážky aktivnímu proudu vody v záplavovém území. Jak vyplývá z přiloženého výřezu povodňového plánu, povodňová vlna volně prochází budovou zimního stadionu, která je 80 m dlouhá; ve skutečnosti však budova zimního průchod povodňové vlny blokuje a „odráží“ ji směrem na objekt stavby, jejíž umístění je předmětem této žaloby. Podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny k zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi takové zásahy patří zejména umisťování staveb, pozemkové úpravy, změny

kultur pozemků, odvodňování pozemků, úpravy vodních toků a nádrží a těžba nerostů. Podle žalobci dostupných informací řízení o povolení zásahu do významného krajinného prvku vlivem umístění předmětné stavby podle § 4 odst.2 zákona o ochraně přírody a krajiny nikdy neproběhlo. Příčinou může být právě chybějící závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny - oddělení ochrany přírody a krajiny, lesa, zemědělského půdního fondu, myslivosti a rybářství, tvořícího organizační součást Odboru životního prostředí Městského úřadu Tachov. Povinnost vydat závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku je dána § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Předmětné území je významným krajinným prvkem - údolní nivou, určeným § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny, na nějž dále dopadá výklad pojmu „údolní niva“, provedený Ministerstvem životního prostředí ve Věstníku MŽP Srpen 2007 Ročník XVII částka 8 Sdělení 16., společné sdělení odboru ekologie krajiny lesa a odboru legislativního k výkladu pojmu „Údolní niva“. Předmětné pozemky jsou součástí zátopového území, jak je patrné z přílohy (výřez z povodňového plánu Krajského úřadu Plzeňského kraje). Předmětné pozemky jsou územím aktivovaným při povodňovém stavu toku, tedy údolní nivou. Doposud se žádný ze správních orgánů s touto námitkou řádně nevypořádal. Žalobce, jako občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, tak konstatuje, že napadeným územním rozhodnutím byl bez řádného projednání a rozhodnutí o něm dotčen veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny, čímž došlo k porušení zásady legality správního řízení. Absence posouzení vlivu záměru na ochranu přírody a krajiny zakládá nezákonnost spočívající v nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Žalobce dále uvedl, že všechny shora uvedené žalobní důvody považuje za skutečnosti, které existovaly v době původního územního řízení, které vyšly najevo až poté, co se žalobce měl možnost seznámit s podklady pro napadené územní rozhodnutí, a které bez svého přičinění nemohl v původním územním řízení uplatnit, protože vlivem nezákonného postupu stavebního úřadu byl na svých právech zkrácen, neboť mu byla nezákonným postupem stavebního úřadu odňata nejen možnost účastnit se územního řízení před orgánem prvního stupně, ale byla mu znemožněna i řádná obrana v odvolacím řízení, když se zejména nemohl seznámit s podklady prvoinstančního rozhodnutí a tomu přizpůsobit svoji argumentaci. Žalobcem uvedené skutečnosti a důkazy mohly odůvodnit jiné řešení záměru stavebníka, resp. pokud by byly řádně projednány, napadené územní rozhodnutí by podle přesvědčení žalobce vzhledem k zásahu záměru do významného krajinného prvku údolní nivy řeky Mže vůbec nebylo vydáno.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na tom, že žalobce není opomenutým účastníkem územního řízení. Územní řízení bylo zahájeno podáním žádosti dne 27.8.2008, tedy již za účinnosti zákona č. 183/2006 Sb. Změnovým zákonem č. 186/2006 Sb. byl změněn také zákon č. 114/1992 Sb., a podle § 70 odst. 3 tohoto zákona je občanské sdružení oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup. Žalobce svoji účast v územním řízení zákonem daným způsobem neoznámil. I pokud by však žalobce byl opomenutým účastníkem řízení, nebyl by to důvod pro obnovu řízení podle § 100 správního řádu. V odvolacím řízení bylo posuzováno rozhodnutí o žádosti o obnovu územního řízení, nikoliv přímo průběh

územního řízení. V odvolacím řízení bylo posuzováno, zda důvody pro obnovu řízení uplatněné žalobcem splňují přípustné důvody pro obnovu řízení tak, jak je definuje ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu. V tomto rozsahu žalovaný prvostupňové rozhodnutí posuzoval a nebyl oprávněn se zabývat zákonností územního řízení. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a je zřejmé, z jakých důvodů bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí obnovy řízení zamítnuto. Namítá-li žalobce nezákonnou formulaci podmínky územního rozhodnutí a absenci závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny, směřuje námitka opět proti územnímu rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že v žalobě řádně zdůvodnil své přesvědčení o tom, že se oprávněně cítí jako opomenutý účastník územního řízení. Žádost o účast ve správních řízeních, při kterých by mohlo dojít k dotčení zájmu na ochraně přírody a krajiny, řádně doručil městskému úřadu. Pokud tedy prvoinstanční orgán nepovažoval žalobce za účastníka řízení, měl se s návrhem na obnovu řízení vypořádat jiným způsobem, než rozhodnutím. Z napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že se správní orgán návrhem na obnovu řízení věcně i právně zabýval (k tomu viz. nález ÚS č. III. ÚS 542/09-1), a jeho rozhodnutí je soudně přezkoumatelné. Nelze tedy souhlasit se závěrem žalovaného, že jako odvolací orgán zamítl odvolání i z toho důvodu, že „žalobce svoji účast v územním řízení zákonem daným způsobem neoznámil“, když prvoinstanční orgán se touto otázkou prakticky vůbec nezabýval, resp. návrh na obnovu z tohoto důvodu a priori nezamítl. Žalovaný si evidentně našel prostředek k vyřízení věci nejvhodnější pro tento správní orgán, nikoliv však již pro žalobce, coby uživatele veřejné správy (k tomu viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 30/2008). Zákonným předpokladem pro podání návrhu na obnovu řízení je podle § 100 odst. 1 písm. a) situace, kdy vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit. Vyjdeme-li z premisy, že žalobce byl účastníkem územního řízení, tohoto řízení se jako opomenutý účastník nemohl zúčastnit, a v návrhu na obnovu řízení uváděl vady územního řízení a následného územního rozhodnutí, pak byl žalovaný doslova povinen se zabývat i zákonností územního řízení. Žalobce konstatoval, že i nadále trvá na nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, když žalovaný byl povinen se zabývat kromě jiného i zákonností napadeného územního rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházejícího. V tomto smyslu žalobce označuje postup žalovaného za přehnaně formalistický, kdy za použití v podstatě sofistikovaného odůvodnění zřejmé nespravedlnosti správní orgán nešetří smyslu zákona (k tomu viz. nález ÚS sp.zn. I.US 3138/10).

Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů rozhodnutí, rozhodl v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.

Správní orgány jsou v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu povinny v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádaly s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. je soud povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat napadené výroky rozhodnutí. Nezbytnou podmínkou k tomu je existence přezkoumatelného rozhodnutí správního orgánu. Není-li rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, nemůže soud dostát své povinnosti uvedené v § 75 odst. 2 s.ř.s. Soud zásadně přezkouvává v rozsahu žalobních bodů závěry odvolacího orgánu, které ohledně předmětu správního řízení v odůvodnění napadeného rozhodnutí zaujal. Pokud odvolací orgán nesplnil povinnosti uložené v § 68 odst. 3 správního řádu, nejsou zde závěry, které by bylo možné v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí přezkoumat. Zaujetí těchto závěrů je proto nezbytnou podmínkou možnosti soudního řízení o žalobě. Soud není oprávněn odůvodnění napadeného rozhodnutí v neprospěch žalobce v soudním řízení doplňovat a dohledávat skutečnosti odůvodňující zákonnost výroku napadeného rozhodnutí namísto žalovaného. Stejně tak žalovaný není oprávněn dodatečně doplňovat odůvodnění napadeného rozhodnutí teprve ve vyjádření k žalobě. Tím, že správní orgán nepostupuje v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, je žalobce zároveň zkrácen na možnosti relevantním způsobem proti žalovaným nevysloveným závěrům brojit. Soudní řád správní s takovou situací počítá, a pro tento případ v ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. stanoví, že soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

Žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítal, že prvoinstanční orgán „žádost odvolatele o povolení obnovy opět zamítl, aniž by vzal v potaz oprávněné námitky odvolatele, a aniž by se řádně vypořádal s návrhy a námitkami účastníka, a své rozhodnutí pouze rozdělil na rozhodnutí o zamítnutí návrhu na obnovu řízení ve věci nezákonného územního rozhodnutí, a následně vydaného stavebního povolení, jak ho k tomu odvolací orgán zavázal“ a dále namítal, že mu nesprávně nebylo oznámeno zahájení územního řízení, nedostatečné vymezení podmínek pro umístění stavby, nebylo vyžádáno stanovisko Městského úřadu Tachov, oddělení ochrany přírody a krajiny, lesa, zemědělského půdního fondu, myslivosti a rybářství a problematika ochrany přírody v okamžiku vydání územního rozhodnutí nebyla vůbec zkoumána.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval obsah žádosti žalobce o obnovu řízení, která byla prvoinstančnímu orgánu doručena dne 9.11.2009. Uvedl, že „v uvedené žádosti občanské sdružení Bobr Castor žádá o obnovu řízení, podle §100 odst.1 písm. a) zákona č.500/2004 Sb., ve věci územního rozhodnutí a ve věci následného stavebního povolení, protože vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původních řízení, neboť nebyly vzaty níže uvedené skutečnosti a občanskému sdružení byla nezákonným způsobem odňata možnost tyto námitky uplatnit. Zaprvé, občanské sdružení Bobr Castor je občanské sdružení, jemuž svědčí účastenství podle § 70 zákona č.114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v platném znění (dále jen „zákon č.114/1992 Sb.“). Občanské sdružení podalo dne 31.7.2008 u Městského úřadu v Tachově, v souladu s §70 odst.2 zákona č.114/1992 Sb., „generální“ žádost, aby bylo informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dodržena zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle zákona č.114/2004 Sb. v místní působnosti Městského úřadu Tachov. Zadruhé, občanské sdružení Bobr Castor nebylo o zahájení územního řízení informováno individuálně a písemně, dle §70 zákona č.114/1992 Sb., což bylo v rozporu s ustálenou judikaturou (rozsudek KS Hradec Králové z 20.4.2006 sp.zn. 30 Ca 5/2006-21, či NSS ze dne

31.5.2007, sp.zn. I As 35/2006 - 100), která vykládá, že veřejnou vyhláškou nelze nahrazovat postup předvídaný v §70 zákona č.114/1992 Sb. Občanské sdružení Bobr Castor se tudíž nemohlo zúčastnit územního řízení a nemohlo uplatnit své námitky a připomínky. Zatřetí, stavební úřad vydal územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou, ačkoliv tomu neodpovídaly podmínky stanovené v §144 zákona č.500/2004 Sb., tzn., že počet účastníků nedosáhl počtu 30. Občanskému sdružení Bobr Castor nebylo územní rozhodnutí doručeno. Začtvrté, je nepřijatelné, ve výrokové části územního rozhodnutí (v podmínce č. 2) uložit, že „pro další přípravu budou přiměřeně splněna vyjádření, stanoviska dotčených orgánů, organizací, kteří se vyjadřovali k povolované stavbě“. Zákon nedává na uvážení stavebníkovi, do jaké míry bude plnit podmínky stanovené dotčenými orgány, naopak §149 odst. 1 zákona č.500/2004 Sb. stanovuje, že obsah závazného stanoviska dotčeného orgánu je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Zapáté občanské sdružení Bobr Castor nebylo informováno, dle § 70 zákona č.114/1992 Sb., o zahájení stavebního řízení, tudíž ani v tomto případě nemohlo občanské sdružení uplatnit svá procesní práva. Zašesté, stavební povolení nebylo doručováno prostřednictvím veřejné vyhlášky, nýbrž bylo doručováno individuálně písemně, v rozporu se všemi zásadami správního řízení. Zasedmé, stavební úřad nepřevzal do stavebního povolení podmínku č. 12 územního rozhodnutí, která ukládala stavebníkovi povinnost mít před zahájením prací k dispozici pravomocné povolení ke kácení dřevin a stavebník tuto podmínku porušil. Stavební úřad tak porušil zásadu materiální pravdy § 3 zákona č. 500/2004 Sb. Zaosmé, o tom, že bylo vydáno územní rozhodnutí a stavební povolení na stavbu, se občanské sdružení Bobr Castor dozvědělo dne 11.8.2009 u příležitosti konání „Projednání a ohledání ve věci kácení dřevin pro Město Tachov v prostoru kolem Baráčnické rychty v Pobřežní ulici v Tachově v rámci připravované akce Zázemí pro cyklotrasy a sportovní aktivity“. Tento okamžik považuje občanské sdružení Bobr Castor za počátek subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení podle §100 zákona č.500/2004 Sb. Občanské sdružení v první řadě podalo odvolání proti povolení kácení nelesní zeleně ze dne 13.8.2009 č.j. 1554/2009-OŽP-5 246.10. O tomto odvolání rozhodl Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, dne 30.9.2009 pod č.j. ŽP/10182/09. Zadeváté, nikdy neproběhlo řízení podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o zásahu do významného krajinného prvku. Ve vyjádření dotčeného orgánu, Městského úřadu Tachov, odboru životního prostředí, ze dne 8.10.2008 pod č.j. 2204/2008-0žp není vyjádření oddělení ochrany přírody a krajiny, lesa, zemědělského půdního fondu, myslivosti a rybářství, ačkoliv je v působnosti Městského úřadu Tachov, odboru životního prostředí, provádění výkonu státní správy v oblasti ochrany životního prostředí a zemědělství, v rozsahu daném právními předpisy. Skutečnost, že při vydávání jak územního rozhodnutí, tak i stavebního povolení nedošlo k posouzení záměru z hlediska ochrany přírody a krajiny příslušným dotčeným orgánem, považuje občanské sdružení Bobr Castor za novum, které nemohl bez svého přičinění v řízení uplatnit. Novum spočívá v tom, že za stávajících podmínek, tedy za existence stavby zimního stadionu, se v případě záplav proud vody odrazí od stavby zimního stadionu na protější doposud volnou stranu údolní nivy řeky Mže. Pokud však dojde k realizaci záměru naproti stavbě zimního stadionu, nebude mít aktivní proud vody kam uhnout, protože mu bude z obou stran bránit překážka ve formě zmíněných staveb. Zadesáté, podle projektové dokumentace vypracované Ing. Janem Rösslerem v 05/2008 bude v místě Baráčnické rychty, která bude odstraněna, provedena novostavba se sportovní střelnicí a zázemím pro fotbalové hřiště (název stavby je odlišný) a zpevněné plochy a parkové úpravy a že se lokalita nachází na pravém břehu významného vodního toku Mže, v ř.km cca 90,5. K takto specifikovanému záměru se dne

20.8.2008 pod zn. 2008/42344/342/Ron kladně vyjádřil dotčený orgán Povodí Vltavy. Vyjádření Povodí Vltavy je zmatečné, neboť stavba Baráčnické rychty se nachází v ř.km. cca 91,5, o tom svědčí i výrok vodoprávního rozhodnutí Městského úřadu, odboru životního prostředí, ze dne 21.1.2009 pod č.j. 149/2009-OŽP, který záměr umístil do ř.km 91,35“.

K obsahu prvoinstančního rozhodnutí žalovaný uvedl, že „v odůvodnění rozhodnutí se stavení úřad podrobně zabýval jednotlivými body žádosti o obnovu územního řízení a uvedl, jakými právními předpisy a úvahami se při posuzování těchto bodů řídil. Při odůvodnění rozhodnutí postupoval v souladu s odůvodněním rozhodnutí odvolacího orgánu č.j. RR/4386/10 ze dne 20.12.2010“.

K odvolacím námitkám pak žalovaný uvedl pouze, že „podle názoru krajského úřadu bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu s právními předpisy. Stavební úřad své rozhodnutí odůvodnil v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. a krajský úřad souhlasí s odůvodněním zamítnutí jednotlivých důvodů pro obnovu řízení uvedených v žádosti ze dne 9.11.2009. Krajský úřad dále uvádí, že jednotlivé důvody, které občanské sdružení Bobr Castor uplatnilo v žádosti o obnovu řízení ze dne 9.11.2009, nelze považovat za důvody pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb. Podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb. se řízení na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. V žádosti o obnovu řízení žádné takové dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy uvedeny nejsou, občanské sdružení Bobr Castor namítá nezákonnost postupu stavebního úřadu, v opakovaných odvoláních i krajského úřadu, rozpor s právními předpisy, nerespektování judikatury správních soudů, chybné výklady právních předpisů. Napadá tedy nezákonnost vydaného rozhodnutí, nikoliv jeho věcnou správnost“.

Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka krom jiného obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.

Z citovaného ustanovení vyplývá, že žádost o obnovu řízení je možné zamítnout, není-li zde dán alespoň jeden z důvodů zde uvedených, když zákon k povolení obnovy řízení vyžaduje současné splnění dvou podmínek. Tj. zaprvé, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, a zadruhé, účastník, jemuž jsou ku prospěchu, je nemohl v původním řízení uplatnit.

V souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu je tak správní orgán, zamítá-li návrh na povolení obnovy řízení, povinen v odůvodnění rozhodnutí konkrétním způsobem uvést důvody, pro které se domnívá, že podmínky, popř. jedna z nich, není v daném případě splněna.

Žalovaný této povinnosti nedostál. Konkrétním způsobem neuvedl důvody, pro které se domnívá, že žádný z celkem desíti v žádosti o obnovu uvedených důvodů nenaplnuje podmínky ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Žalovaný pouze obecně

konstatoval, že „jednotlivé důvody, které občanské sdružení Bobr Castor uplatnilo v žádosti o obnovu řízení ze dne 9.11.2009, nelze považovat za důvody pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb.“, aniž by uvedl, proč tyto jednotlivé důvody nelze považovat za důvody obnovy. Dále obecně konstatoval, že „podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb. se řízení na návrh účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. V žádosti o obnovu řízení žádné takové dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy uvedeny nejsou“, aniž by uvedl, proč v žádném z celkem desíti v žádosti o obnovu uvedených důvodů nejsou uvedeny dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy. Vzápětí žalovaný jen uvedl, že žalobce „namítá nezákonnost postupu stavebního úřadu, v opakovaných odvoláních i krajského úřadu, rozpor s právními předpisy, nerespektování judikatury správních soudů, chybné výklady právních předpisů. Napadá tedy nezákonnost vydaného rozhodnutí, nikoliv jeho věcnou správnost“. Co žalovaný tímto závěrem míní, není zřejmé. Ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu neváže splnění podmínek pro povolení obnovy řízení na skutečnost, zda žadatel napadá či nenapadá věcnou správnost rozhodnutí. Tudíž ani tento závěr žalovaného neskýtá oporu jeho závěru o tom, že v daném případě a proč nebyly splněny podmínky či alespoň jedna z nich, uvedených v ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Dlužno dodat, že tyto důvody nejsou uvedeny ani v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Prvoinstanční orgán se sice zabýval jednotlivými desíti v žádosti o obnovu uvedenými důvody, avšak svůj závěr o tom, že „posouzením návrhu na povolení obnovy řízení dospěl zdejší úřad k závěru, že v něm není uveden ani jeden z důvodů pro povolení obnovy řízení, uvedených v § 100 odst. 1 správního řádu a proto návrh na povolení obnovy řízení zamítl“ také nijak konkrétně neodůvodnil. Na základě jakých skutečností není možné jednotlivé žalobcem namítané skutečnosti považovat za důvody obnovy podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, tj. proč žalobce neprokázal, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, či proč žalobce neprokázal, že je žalobce mohl v původním řízení uplatnit, prvoinstanční orgán neuvedl.

Vzhledem k tomu, že se žalovaný dosud konkrétním způsobem nevypořádal s odvolacími námitkami a svůj závěr o tom, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky pro povolení obnovy podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu konkrétním způsobem neodůvodnil, nejsou zde závěry, které by bylo možné v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí z pohledu žalobních námitek žalobce přezkoumat.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí nebylo náležitě odůvodněno, soud jej zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz stanovami občanského sdružení, správním spisem, rozsudkem Krajského soudu Hradec králové ze dne 20.4.2006, č.j. 30 Ca 5/2006-21,

rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007, č.j. 1 As 35/2006/100, podmínkou č. 2 územního rozhodnutí, kopií oznámení o zahájení územního řízení ze dne 5.9.2008, kopií „generální žádosti“, kopií oznámení o zahájení ve věci kácení dřevin, kopií protokolu z ústního jednání ze dne 11.8.2009, kopií první stránky žádosti o obnovu řízení s kopií podacího lístku, neboť provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby.

Podle § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s.ř.s., kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení). Již v § 5 s.ř.s. je uvedeno, že nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Tato zásada nalézá své vyjádření v ustanovení § 68 písm. a) s.ř.s., podle kterého je žaloba nepřípustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného. Vzhledem k tomu, že žalobce, žalovaný i prvoinstanční orgán shodně potvrdili, že žalobce nepodal odvolání proti územnímu rozhodnutí, a současně územní rozhodnutí nebylo na újmu práv žalobce změněno k opravnému prostředku jiného, soud žalobu v části, ve které se žalobce domáhal zrušení územního rozhodnutí, odmítl, a to podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 68 písm. a) s.ř.s. pro nevyčerpání řádného opravného prostředku žalobcem v řízení před správním orgánem.

Žalobce měl ve vztahu k napadenému rozhodnutí věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když advokát jménem žalobce podal žalobu a repliku k vyjádření žalovaného. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč, tj. 6.300 Kč za dva úkony právní služby. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem tři úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.440 Kč, náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 11.640 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Ve vztahu k výroku II. rozsudku soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s.ř.s., podle kterého, byla-li žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce tak vůči druhému žalovanému, první žalovaný ani druhý žalovaný nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů

řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 27. září 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová